

tighjælp, anses den understøttede som fremdeles havende Ophold der, hvor han har sin Familie, og erhverver saaledes Forsørgelsesret paa dette Sted, medens det herefter bliver saadan, at den paagældende bliver understøttet i sin Opholdskommune, og saa længe han ikke er forsørgelsesberettiget i Opholdskommunen, vil Forsørgelseskommunen have — efter Fattiglovens almindelige Regler — at refundere de tre Fjerdedele af Omkostningerne; men i det Øjeblik, den paagældende understøttede har boet i den samme Kommune i de fulde 5 Aar, har han erhvervet sig Forsørgelsesret i denne Kommune, i hvilken han har faaet den Hjælp, som altsaa ikke har Fattighjælps Virkning. Det kan nok være, at det i kommunale Kredse vil blive betragtet som uretfærdigt, at den paagældende paa den Maade erhverver sig Forsørgelsesret samtidig med, at han nyder Understøttelse af det offentlige, saa jeg henstiller alligevel til Overvejelse — uden at jeg mener, det skulde medføre, at Lovforslaget gaar i Udvalg —, om det maaske er nødvendigt at indsætte en Bestemmelse om, at de Personers Forsørgelsesret, der paa den Maade faar Hjælp efter § 61, betragtes som hvilende, altsaa det samme, som gælder dels efter Hjelpekasselovens, dels efter Alderdomsunderstøttelseslovens Bestemmelser. Det vil let kunne ske ved Tilføjelsen af et nyt Punktum, der bestemmer, at de paagældendes Forsørgelsesret betragtes som hvilende, saa længe de faar Understøttelse som blinde efter Fattiglovens § 61. Men jeg vil afvente, hvad der saavel fra den højtærede Indenrigsminister som fra anden Side bliver sagt om dette Spørgsmaal. Meget stort er det ikke, for det er heldigvis ikke noget stort Antal af blinde, der bliver Tale om, og i de allerfleste Tilfælde er de paagældende antagelig forsørgelsesberettigede i den Kommune, hvor de har Ophold, og kun i Tilfælde af, at de ikke er det, faar Spørgsmaalet nogen Betydning. Stort er Spørgsmaalet altsaa ikke, men hvis man mener, at der skal en saadan Bestemmelse ind i Loven, gaar jeg ud fra, at den højtærede Indenrigsminister vil være villig til at stille det i saa Henseende fornødne Ændringsforslag.

Det andet og sidste Spørgsmaal, jeg skal nævne, er Spørgsmaalet om saadanne blindes Ret til Alderdomsunderstøttelse, som er over 55 Aar. Det vil altsaa efter Lovforslagets Gennemførelse blive saadan, at en blind kan nyde Understøttelse af

det offentlige i Henhold til Fattiglovens § 61, indtil han bliver 60 Aar, og saa gaar han uden videre over til at faa Alderdomsunderstøttelse. For den paagældende betyder det ikke saa overmaade meget, men for Kommunen betyder det, at Halvdelen af Udgiften bliver refunderet af Staten. For alle deres Vedkommende, som er over 55 Aar, vil Forholdet blive, at de fremdeles i 5 Aar skal have Understøttelse efter denne Lov, inden de kan faa efter Alderdomsunderstøttelseslovens Regler. En lille Smule Interesse har det ogsaa for dem, fordi de efter Alderdomsunderstøttelseslovens Regler kan have et vist Beløb enten som Fribolig eller som Gave eller paa anden Maade, uden at det tages med i Betragtning. Men det har navnlig Interesse for Kommunerne, om der skal gaa 5 Aar fra Lovens Ikrafttræden for alle deres Vedkommende, som er over 55 Aar, inden de kan faa Alderdomsunderstøttelse, eller om man skal sige, at de allerede ved Opnaelsen af 60 Aars Alderen kan faa Alderdomsunderstøttelse uden Hensyn til, at der ikke er gaaet 5 Aar, siden de modtog Fattighjælp. Heller ikke dette er noget stort Spørgsmaal, men jeg har dog villet nævne det; for hvis der skulde være Ønske om at stille de paagældende den Smule gunstigere, som de bliver ved, at de, naar de bliver 60 Aar, eller naar de er over 60 Aar, straks ved Lovens Ikrafttræden kan gaa ind under Alderdomsunderstøttelseslovens Regler, kan dette ogsaa let gøres ved en Tilføjelse til § 2. Heller ikke dette er vanskeligt, og hvis der er Stemning for at imødekomme, om jeg saa maa sige, Kommunerne, og naturligvis ogsaa til en vis Grad de blinde, ved at give dem, der allerede er over 55 Aar, og som faar Fattighjælp, den Fordeel, at de straks kan komme ind under Alderdomsunderstøttelseslovens Regler; vil det let kunne lade sig gøre. Men ogsaa der vil jeg gerne høre, hvad baade den højtærede Indenrigsminister og andre ærede Medlemmer mener om dette Spørgsmaal. Jeg har blot nævnt det, fordi der maaske ellers siden hen vilde opstaa Spørgsmaal om, hvorfor man ikke har taget ogsaa disse ganske vist ikke betydningsfulde, men dog i nogen Grad af Interesse værende Spørgsmaal med under Overvejelserne af det paagældende Lovforslag.

Jeg er i øvrigt enig med den højtærede Indenrigsminister i, at vi ikke bør hæfte andre Ting paa dette Lovforslag, der kunde vanskeliggøre dets Gang gennem Tingene, men bør lade det gaa hur-